

**แนวทางการใช้อำนาจของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๔๕
แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม**

กรมอนามัยได้มีหนังสือ ที่ สธ ๐๙๒๗.๐๓/๕๐๑๙ ลงวันที่ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๕๕ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สรุปความได้ว่า คณะกรรมการสาธารณสุขได้มอบหมายให้กรมอนามัยในฐานะฝ่ายเลขานุการของคณะกรรมการดังกล่าวหาหรือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาเพื่อขอความเห็นเกี่ยวกับการดำเนินงานตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ เรื่อง แนวทางการใช้อำนาจของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๔๕ โดยคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑๐) ได้พิจารณาข้อหาหรือของกรมอนามัย โดยมีผู้แทนกระทรวงมหาดไทย (กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น) ผู้แทนกระทรวงสาธารณสุข (สำนักงานปลัดกระทรวงและกรมอนามัย) ผู้แทนกรุงเทพมหานคร และผู้แทนเทศบาลตำบลเขตอุดมศักดิ์ จังหวัดชลบุรี เป็นผู้ชี้แจงข้อเท็จจริงแล้ว มีความเห็น ดังนี้

เจ้าพนักงานท้องถิ่นสามารถใช้อำนาจตามมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ออกคำสั่งทางปกครองให้ผู้ดำเนินการที่ต้องควบคุมโดยไม่ได้รับใบอนุญาตหยุดดำเนินการไว้จนกว่าจะได้รับใบอนุญาตได้หรือไม่ อย่างไร นั้น เห็นว่า มาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ มีเจตนารมณ์ในการกำกับ ดูแลกิจการต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการสาธารณสุขซึ่งเกี่ยวพันกับความเป็นอยู่และสภาพแวดล้อมของมนุษย์ในด้านต่างๆ และกำหนดมาตรการกำกับดูแลและป้องกันเกี่ยวกับการอนามัยสิ่งแวดล้อมอย่างเพียงพอและมีประสิทธิภาพ เพื่อให้เหมาะสมและสอดคล้องกับสภาพของสังคมปัจจุบันโดยหมวด ๗ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ได้บัญญัติมาตรการเพื่อกำกับดูแลกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพไว้ตามมาตรา ๓๑ มาตรา ๓๒ และมาตรา ๓๓ ซึ่งเป็นมาตรการที่ใช้บังคับเป็นการทั่วไปแก่กิจการที่กำหนดให้เป็นกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพเพื่อประโยชน์ของรัฐในการกำกับดูแลและป้องกันเกี่ยวกับการอนามัยสิ่งแวดล้อมเป็นสำคัญ และใช้กับผู้ดำเนินการดังกล่าวทุกคนในลักษณะที่เป็นการค้า ไม่ว่าจะเป็นผู้ดำเนินการที่ชอบด้วยกฎหมายตามพระราชบัญญัตินี้หรือไม่ก็ตาม การควบคุมดูแลผู้ดำเนินการจึงรวมถึงผู้ดำเนินการที่ไม่ได้รับใบอนุญาตด้วย ซึ่งกรณีทำนองเดียวกันนี้ คณะกรรมการกฤษฎีกา (ที่ประชุมร่วมคณะกรรมการกฤษฎีกา คณะที่ ๔ คณะที่ ๕ คณะที่ ๗ และคณะที่ ๘) ได้เคยให้ความเห็นไว้ในบันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง อำนาจสั่งการให้โรงงานระงับการกระทำที่ฝ่าฝืนและปฏิบัติให้ถูกต้องตามพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. ๒๕๓๕ ว่า บทบัญญัติมาตรา ๓๗ แห่งพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. ๒๕๓๕ บัญญัติขึ้นเพื่อควบคุมผู้ประกอบการโรงงาน ไม่ว่าจะเป็นผู้ประกอบการโรงงานที่ชอบด้วยกฎหมายตามพระราชบัญญัตินี้หรือไม่ ดังนั้น อำนาจสั่งการของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตราดังกล่าวจึงครอบคลุมถึงผู้ประกอบการโรงงานที่ไม่มีใบอนุญาตด้วย

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่า กรณีที่ตรวจพบผู้ดำเนินการที่กำหนดให้เป็นกิจการที่ต้องมีการควบคุมโดยไม่ได้รับใบอนุญาต จึงเป็นความผิดตามมาตรา ๓๓ วรรคหนึ่ง และต้องระวางโทษตามมาตรา ๗๑ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ในขณะเดียวกัน การกระทำความผิดก็เป็น การปฏิบัติไม่ถูกต้องตามพระราชบัญญัติ กฎกระทรวง ข้อกำหนดของท้องถิ่นหรือประกาศที่ออกตามพระราชบัญญัติ หรือคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นที่กำหนดไว้เกี่ยวกับการดำเนินการนั้น ตามมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นย่อมมีอำนาจตามบทบัญญัติดังกล่าวสั่งให้ผู้ดำเนินการนั้นแก้ไขหรือปรับปรุงให้ถูกต้อง และถ้าผู้ดำเนินการไม่แก้ไข เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะสั่งให้ผู้นั้นหยุดดำเนินการนั้นไว้ทันทีเป็นการชั่วคราวจนกว่าจะปฏิบัติให้ถูกต้องได้ หรือในกรณีที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นเห็นว่าการดำเนินการนั้นจะก่อให้เกิดหรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าจะเกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพของประชาชน เจ้าพนักงานท้องถิ่นก็สามารถสั่งให้หยุดดำเนินการนั้นไว้ทันทีเป็นการชั่วคราวจนกว่าจะเป็นที่พอใจแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าปราศจากอันตรายแล้วก็ได้ ซึ่งหากผู้ดำเนินการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งดังกล่าวก็เป็นความผิดฐานไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๔๕ ซึ่งจะต้อง

ระวางโทษตามมาตรา ๘๐ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ตามนัยคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๐๘๙/๒๕๕๑ ดังนั้น การที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นใช้อำนาจตามมาตรา ๔๕ จึงเป็นอีกมาตรการหนึ่งนอกเหนือจากมาตรา ๓๓ เพราะมาตรา ๓๓ เป็นกรณีผู้ดำเนินการที่ต้องมีการควบคุมโดยต้องขอรับใบอนุญาต ส่วนมาตรา ๔๕ เป็นเรื่องของการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นไม่ว่าผู้ดำเนินการนั้นจะได้รับใบอนุญาตหรือไม่ก็ตาม อันเป็นคนละกระทงความผิดกัน สำหรับกรณีตามที่หาหรือนี้ เจ้าพนักงานท้องถิ่นจึงสามารถใช้อำนาจตามมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ได้ (อ้างอิงจากบันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง แนวทางการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ (กรณีการใช้อำนาจของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๔๕ และการกำหนดเวลาเปิดและปิดตลาดในข้อกำหนดของท้องถิ่น) เรื่องเสร็จที่ ๔๘๖/๒๕๕๖ เมื่อวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๖)

รู้รึ่หรือไม่?

ต้มกระท่อมขาย ผิดกฎหมาย

ใบสด เมล็ด
ลำต้น ขายได้
ไม่ผิด

WARNING

ต้มน้ำกระท่อม
ดื่มเองได้
ไม่ผิด

ห้ามขายให้แก่

ผู้ที่อายุต่ำกว่า 18 ปี

สตรีตั้งครรภ์

สตรีให้นมบุตร

ห้ามขายในสถานศึกษา หอพัก
สวนสนุก สวนสัตว์ เครื่องขาย
ขายในสถานที่ห้ามขาย
มีความผิด
ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน
50,000 บาท

****** ขายใบกระท่อมให้บุคคลที่ห้ามขาย และ/หรือไม่ปิดประกาศแจ้ง ณ ที่ขายให้ทราบถึงข้อห้ามขาย
แก่บุคคลเหล่านี้ **มีความผิด**ตามพรบ.พืชกระท่อม พ.ศ.2565 ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 30,000 บาท

ห้าม!

จำหน่าย
น้ำกระท่อมผสมน้ำตาล
น้ำหวานหรือรสปรุงแต่งอื่นๆ

มีความผิดตามประกาศกระทรวงสาธารณสุขที่ 430
เรื่องกำหนดอาหารที่ห้ามผลิต นำเข้า หรือจำหน่าย
ออกตามพรบ.อาหาร พ.ศ. 2522 มาตรา 6(8)

ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 6 เดือน - 2 ปี
และปรับตั้งแต่ 5,000 - 20,000 บาท

หากแสดงสรรพคุณน้ำกระท่อมเพื่อการบำบัดรักษาบรรเทาความเจ็บป่วย หรือเกิดผลต่อสุขภาพร่างกายให้ดีขึ้น
มีความผิด ตามพรบ.ผลิตภัณฑ์สมุนไพร พ.ศ.2562

- ผลิต/ขาย โดยไม่ได้รับอนุญาต โทษจำคุกไม่เกิน 3 ปี หรือปรับไม่เกิน 300,000 บาท หรือ ทั้งจำทั้งปรับ
- ผลิต/ขาย โดยมีได้ขึ้นทะเบียนตำรับ โทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือปรับไม่เกิน 100,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

น้ำต้มกระท่อมผสมยาแก้ไอหรือยาแก้แพ้หรือผสมยาแผนปัจจุบันอื่นๆ
ขายไม่ได้ ผิดพรบ.ยา พ.ศ.2510 โทษจำคุกไม่เกิน 5ปี และปรับไม่เกิน 10,000 บาท

น้ำต้มกระท่อมผสมวัตถุออกฤทธิ์/ยาเสพติดฯ
ขายไม่ได้ ผิดประมวลกฎหมายยาเสพติด พ.ศ.2564 โทษตามประเภทวัตถุออกฤทธิ์
หรือยาเสพติด

ด้วยความปรารถนาดีจาก กลุ่มงานคุ้มครองผู้บริโภคฯ สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดสมุทรสงคราม

***ผู้ขายต้องปฏิบัติตาม** พรบ.การสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๒๐ เพื่อประโยชน์ในการรักษาความสะอาดและการจัดระเบียบใน
การเก็บ ขน และกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอย ให้ ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจออกข้อกำหนดของท้องถิ่นดังต่อไปนี้ (๑) ห้ามการถ่าย
เท ทั้ง หรือทำให้มีขึ้นในที่หรือทางสาธารณะซึ่งสิ่งปฏิกูล หรือมูลฝอย นอกจากในที่ที่ราชการส่วน ท้องถิ่นจัดไว้ให้